

Pastoor zestig jaar imker

Ab Kuypers

Ruim zestig jaar geleden met imkeren begonnen en op gevorderde leeftijd nog altijd zeer actief met zijn bijen. Inmiddels door zijn bijenbond, NCB, onderscheiden met een legpenning. Een goede reden om naar Zegge, onder de rook van Roosendaal, af te reizen voor een ontmoeting met deze oude rot in het vak. Voor een gepensioneerd man is hij niet eens de gemakkelijkste om een afspraak mee te kunnen maken. 'woensdag en vrijdag, dan kan ik nooit hoor. Dan moet ik biljarten'. Geen probleem, voor Bijen hanteer ik flexibele werktijden.

244

God zegene de greep

Wanneer het met zijn eerste volk niet goed gekomen was, dan was Pastoor Dierikx waarschijnlijk nooit imker geworden. 'Mijn eerste bijenvolk kocht ik in 1938. Ik zat toen op het seminarie in Hoeven. Enkele medestudenten hadden al bijenvolken, dat sprak mij wel aan. Alles wat ik toen wist van bijen, was dat zij voor honing zorgen en dat zij steken. Wij mochten op het seminarie één hobby hebben. Bij die imkerende studenten heb ik toen wat van het bijenhouden afgekeken. Ik heb nooit een cursus gevolgd. Leren van anderen, ervaring op doen en boeken lezen. Zo ben ik het imkeren machtig geworden. Mijn eerste volk kostte toentertijd tien gulden, met kast en al. Daar kwam nog 75 cent bij voor het vervoer naar Hoeven'. 'Half juli dat jaar vertrok ik voor mijn vakantie naar Zeeuws Vlaanderen. Ik ben daar geboren. Mijn volk bleek echter moerloos geworden, maar wel voorzien van de nodige moerdoppen. Ik heb het volk toen op één dop staande achtergelaten met een gevoel van God zegene de greep. Na de vakantie bleek alles weer hersteld, het volk stond er na die zomervakantie goed bij'. Was dat toen anders gelopen, dan was Pastoor Dierikx waarschijnlijk nooit meer met zijn bijen verder gegaan, zo wordt mij verzekerd. Inmiddels is hij ruim zestig jaar imker en even lang lid van de NCB. Voor dit jubileum werd hem uit handen van Cees Roelen, secretaris NCB, op 6 mei een legpenning uitgereikt. Natuurlijk ligt dit kleinood al voor ons gesprek binnen handbereik op tafel en wordt deze mij trots getoond.

Verhalen en cijfers

Van pastoor Dierikx is algemeen bekend, dat hij vanaf het eerste begin aantekeningen bijhoudt van zijn

activiteiten als imker. Vandaag heeft hij die echter niet nodig. Prijzen van vroeger, waarbij in dubbeltjes en kwartjes wordt geteld, ze worden moeiteloos genoemd. Vijftien cent voor het lidmaatschap van de bijenbond Sint Ambrosius. Vijfendertig cent voor een pot honing. Eén cent 'slingerloon' per pond geslingerde honing om samen met de imkerende medestudenten een slinger te kunnen onderhouden. Van een echt interview is vanaf het eerste moment al geen sprake, overigens. In een tomeloze woordenstroom rollen vele voorvallen uit een rijk verleden over tafel. Natuurlijk smeug verteld. Hij lijkt het levende bewijs van de oude imker verhalen, waarvan wij er al zo veel hebben gehoord. Reizen, die 's morgens vroeg begonnen en soms strandden vanwege mankementen aan de auto. In de stromende regen bijenvolken verhuizen en met de auto tot aan de assen vast zitten in de modder.

Reizen

Tot op de dag van vandaag brengt Dierikx zijn bijen naar plekken waar hij een goede honingooft verwacht. Samen met een collega uit Zeeland, waarbij hij het zware werk tegenwoordig aan de jongeren overlaat. Nog dit voorjaar reisde hij naar het koolzaad in Wallonië. 'Misschien wel gekkenwerk,' zegt hij er zelf van. 'Als je nagaat, dat dat elke keer 400 k.m. rijden is. Tijdens de hele dracht hebben we niet minder dan 2.800 km gereisd. Dat houdt dus wel in, dat er goed geld bij moet'. Maar het reizen, overigens niet alleen voor en met de bijen, zit hem in het bloed. Door het gehele land hebben zijn bijen gestaan. Tot op de Veluwe en de Flevopolders toe. Allerlei drachten bezocht. Nagerekend, aan de hand van zijn gegevens uit het beroemde aantekenboek, hebben gedurende zestig jaar imkeren zijn bijen voor zo'n 20.000 pond honing gezorgd. 'Ooit heb ik een top jaar gehad. De bijen stonden toen op de theunisbloem. Met tien volken oogstte ik ruim 900 pond honing'.

Bijen bij huis

Vroeger waren het er meer. Tegenwoordig imkert Pastoor Dierikx nog met gemiddeld acht volken. Wanneer deze niet bij een dracht staan, zijn deze in zijn achtertuin te vinden. Sinds hij in Zegge, zo'n 30 jaar geleden, tot pastoor werd benoemd kan dat weer. In eerdere functies moesten de bijenvolken

elders worden ondergebracht. Met de komst van een peutercreche, grenzend aan zijn tuin, begonnen echter wat problemen. Angst voor bijen bracht ouders en onderwijzeressen er toe te proberen zijn bijenstal te laten verwijderen. Dat is echter niet gelukt. Strijdlustig klinkt zijn stem. 'Ik laat me niet zomaar mijn hobby afpakken. Ik heb hier altijd probleemloos mijn bijen bij huis kunnen stallen. Eigenlijk staan de volken hier alleen maar tijdens de winter en tussen de drachten door. Straks als de vakantie begint komen de bijen pas weer naar huis, in afwachting van de heide. Dus wat zeuren ze nu. Bovendien heb ik gezorgd dat de bijen heel hoog moeten uitvliegen, dus daar zal geen kindje last van ondervinden'. Een beetje boos kan hij zich maken, dat men het verschil niet weet tussen wespen en bijen. 'Alles wat vliegt en kan steken is een bij'.

Nieuwigheden

Toch hebben de perikelen van de afgelopen tijd er voor gezorgd, dat Pastoor Dierikx de dag na onze ontmoeting zijn eerste carnica moertjes gaat ophalen. Eerder al had hij mij verteld dat 'Al die nieuwigheden van tegenwoordig' voor hem niet hoeven. 'Ik imker op zijn Jan Boerenfluitjes. Aan de moderne methoden, daar begin ik allemaal niet aan. het gaat mij om het

plezier van het werken met bijen; experimenteren, dat doe ik niet. Ik zeg altijd maar, als de volken goed zijn en het weer is dat ook, dan kan je alles met de bijen uitvoeren. Dan gaat het ook altijd goed. Van die vreemde bijenrassen hoeft(de) ik niets te weten... ik heb in het verleden wel eens Italianen gehad. Niets dan ellende. De kruisingen die daarmee ontstonden werden helse steekduivels. Nee hoor, ik heb altijd gewoon met 'vuilnisbakken' geïmkerd. Maar goed, nu dan toch maar beginnen met de carnica, om verdere problemen te voorkomen. Ze zeggen, dat die amper steekt'.

Overigens, dat jan-boerefluitjes van pastoor Dierikx, is de werkwijze, die op geen enkele cursus is gebaseerd. 'Goed gekeken toen ik begon naar wat mijn medestudenten deden. En goed de boeken lezen, natuurlijk'.

Een rijk verleden

Voor de vele verhalen, die deze middag in vogelvlucht de revue passeren, heeft Pastoor Dierikx geen enkel moment zijn aantekeningen nodig. Ze staan als dierbare herinneringen aan voorbijgaande tijden in zijn geheugen gegrift. Het zijn verhalen waarmee een boek gevuld zou kunnen worden. Hoewel zij met graagte worden verteld, kan ik me voorstellen, dat de momenten zelf waarover zij gaan, toen niet altijd als aangenaam werden ervaren. Wat te denken van bijenkasten, die gedurende de oorlog in een tuin stonden van een door de Duitsers in beslag genomen pastorie. Na de oorlog bleken deze kasten te lijden hebben gehad van granaataanvallen. Ondanks de gaten die daarbij in de kasten waren geschoten, leefden deze bijenvolken nog. Of die keer, dat hij tijdens een bijentransport met de auto over de kop ging. Gelukkig liep daarbij alleen de auto zelf schade op. de kasten zaten nog wel op de aanhanger vast, maar waren wel gaan lekken. Dat de ontsnapte bijen alles behalve vriendelijk waren, dat laat zich raden. Toch is het met veel pret in ogen en stem, dat zulke voorvallen worden verteld. Van een bekeuring is het toen niet gekomen. De aanwezige agent die ter plekke een 'bon' wilde uitschrijven werd door kwade bijen op andere gedachten gebracht. De agent vertrok, Pastoor Dierikx heeft nooit meer iets gehoord van dit ongeval. Zo zouden we nog uren, beter gezegd, bladzijden door kunnen gaan. Maar helaas, we moeten hier afscheid nemen van een 80 jarige, die nog lang niet van plan is met imkeren te stoppen.

Pastoor Dierikx (r) ontvangt een legpenning uit handen van Cees Roelen